

manglet her i Landet, er Forstaaelse af og naturlig Sympati for de mange Mænd og Kvinder, som staaer i dette ganske overordentlig vanskelige Arbejde, som tager, om jeg saa maa sige, denne Forældrebyrde paa sig og bærer den Aar ud og Aar ind. Jeg synes, at disse Mennesker meget tit har faaet Utak til Løn, og jeg har ofte lagt Mærke til, at naar en eller anden Dreng eller Pige er løbet fra en Anstalt og har beklaget sig over et eller andet, er man straks i alt Fald i en Del af Pressen villig til at tage Parti mod Arbejderne i eller Lederne af dette Hjem og straks villig til at tage Parti for det ulykkelige Barn, som naturligvis er blevet mishandlet og misforstaaet i alle Maader. Herved dryppes der, tror jeg, en Gift i Befolkningens Bevidsthed, og heri maa formentlig for en stor Del Grunden søges til den Mistillid, som omgiver mange af vore Opdragelses- og Børnehjem. Skal vi komme Ondet til Livs, maa vi ogsaa her gaa frem paa en anden Maade. Derfor er jeg ikke bange for disse Tilsyn, skønt vi snart er ved at drukne i Tilsyn med hinanden i dette Land. Jeg er ikke bange for Tilsyn, jeg siger: Gaa blot omkring og se, hvor der arbejdes, og hvor disse Børn og unge har det godt, og I vil være glade over at faa eders Børn opdraget paa disse Steder. Værgeraadets arbejde kommer nu til at omfatte en endnu større Del af vor Befolknings Børn end hidtil. For Tiden har vi ca. 10 000 Børn under offentlig Forsorg dels gennem Plejehjem, dels paa Børnehjem, hvor vi har 3 500 Børn, dels paa Opdragelseshjem, hvor vi har 1 000 Børn. Naar dette Arbejde yderligere skal udvikles til at omfatte mange flere Børn, er det ønskeligt, at det maa blive indenfor saa lykkelig og god en Ramme, at det ligesom hviler i Befolkningens Kærlighed og Agtelse.

**Steincke:** Skønt det var nogle Udtalelser af den højtærede Justitsminister, der foranledigede mig til at bede om Ordet, vil jeg dog nu, da jeg har faaet det, gerne gøre et Par Bemærkninger til nogle af de andre Ordførere. Jeg skal nok søge at udtrykke mig med den Forsigtighed, som er naturlig, vel ogsaa fornøden, naar man som jeg for første Gang staaer alene som mandlig Ordfører, omgivet af saa megen kvindelig Ynde og Veltalenhed, som Tilfældet er under denne Forhandling.

Jeg vender mig da først til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Karen Ankersted), der mente, at det var urigtigt, at vi i

Kommissionen havde ladet Hovedstaden være een Værgeraadskreds, idet Frederiksberg og København hver for sig omfatter et saa stort Indbyggerantal, at der ikke er nogen som helst Grund til at slaa Kommunerne sammen. Saaledes omtrent udtrykte det ærede Medlem sig, men jeg antager dog, at Ordet „nogensomhelst“ var noget overilet. Sagen er nemlig den, at Bebyggelsesforhold og Befolkningens Fordeling er ensartet for de to Kommuner, i alt væsentligt af samme Karakter. Men dertil kommer, at man i de forløbne Aar har set et saadant Utal af Flytninger indenfor de Kredse, det særlig drejede sig om, at det har været meget uheldigt for Værgeraadens Arbejde og besværligt hvert Øjeblik at faa en Sag bragt fra det ene Værgeraad til det andet under dens Behandling og tilbage igen. Det er derfor rent praktiske Hensyn, som har foranlediget Kommissionens Medlemmer, i alt Fald undertegnede, til at foreslaa, at København og Frederiksberg dannede een Værgeraadskreds, saa meget mere som Forholdet jo er det, at Frederiksberg ligger fuldkommen inde i København. Jeg vil bede det ærede Medlem om ved sin Betragtning af dette Spørgsmaal at se helt bort fra de kommunalpolitiske Synspunkter, som det ærede Medlem qua tidligere Medlem af Frederiksberg Kommunalbestyrelse sikkert er fortrolig med, saa snart Forholdet København—Frederiksberg kommer paa Tale. Det er fornuftige Centraliseringsbestræbelser, som kræver denne Sammenslutning mellem Værgeraadets Arbejds Institutioner i de to Kommuner.

Det ærede Medlem gjorde dernæst en Bemærkning, som i Realiteten var rettet mod mig, der som Kommissionsmedlem havde ment, at man kunde anbringe ogsaa Værgeraadets Børn hos Personer, der modtager vedvarende Fattigunderstøttelse. Det ærede Medlem ræsonnerede saaledes, at den, som modtager vedvarende Fattigunderstøttelse, har vist, at hun eller han ikke har Evne til at klare sig selv, men hvorledes skulde de saa kunne opdrage Børn saaledes, at disse kom til at klare sig selv? Det forekommer mig, at ogsaa denne Argumentation vilde have vundet, hvis det ærede Medlem havde søgt noget dybere. Forholdet er dog det, at der er noget, der hedder syge i Samfundet, og at Lovgivningen i Øjeblikket er saaledes, at en overordentlig stor Del af de Personer, der modtager vedvarende Fattigunderstøttelse, kun modtager denne paa Grund af, at Lovgivningen før eller senere tvinger